

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 396/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej spoločnosťou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. B. F., PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 9716/2012, sp. zn. Rvp 9717/2012, sp. zn. Rvp 9718/2012, sp. zn. Rvp 9719/2012, sp. zn. Rvp 9720/2012, sp. zn. Rvp 9721/2012, sp. zn. Rvp 9722/2012, sp. zn. Rvp 9723/2012, sp. zn. Rvp 9724/2012, sp. zn. Rvp 9725/2012, sp. zn. Rvp 9726/2012, sp. zn. Rvp 9727/2012, sp. zn. Rvp 9728/2012, sp. zn. Rvp 9729/2012, sp. zn. Rvp 9730/2012, sp. zn. Rvp 9731/2012, sp. zn. Rvp 9732/2012, sp. zn. Rvp 9733/2012, sp. zn. Rvp 9734/2012, sp. zn. Rvp 9735/2012, sp. zn. Rvp 9736/2012, sp. zn. Rvp 9737/2012, sp. zn. Rvp 9738/2012, sp. zn. Rvp 9739/2012, sp. zn. Rvp 9740/2012, sp. zn. Rvp 9741/2012, sp. zn. Rvp 9742/2012, sp. zn. Rvp 9743/2012, sp. zn. Rvp 9744/2012, sp. zn. Rvp 9745/2012, sp. zn. Rvp 9746/2012, sp. zn. Rvp 9747/2012, sp. zn. Rvp 9748/2012, sp. zn. Rvp 9749/2012, sp. zn. Rvp 9750/2012, sp. zn. Rvp 9751/2012, sp. zn. Rvp 9752/2012, sp. zn. Rvp 9753/2012, sp. zn. Rvp 9754/2012 a sp. zn. Rvp 9755/2012 vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 2457/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012

(Rvp 9748/2012), sp. zn. 17 Er 1410/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9720/2012), sp. zn. 17 Er 389/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9722/2012), sp. zn. 17 Er 216/2007 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9725/2012), sp. zn. 17 Er 1414/2010 a jeho uznesením z 1. júna 2012
(Rvp 9736/2012), sp. zn. 17 Er 2458/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9740/2012), sp. zn. 17 Er 1413/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9741/2012), sp. zn. 17 Er 1411/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9742/2012), sp. zn. 17 Er 844/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9743/2012), sp. zn. 17 Er 2380/2009 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9746/2012), sp. zn. 17 Er 2133/2009 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9750/2012), sp. zn. 20 Er 1411/2010 a jeho uznesením z 25. mája 2012
(Rvp 9716/2012), sp. zn. 20 Er 2459/2010 a jeho uznesením z 29. mája 2012
(Rvp 9753/2012), sp. zn. 20 Er 2379/2009 a jeho uznesením z 30. mája 2012
(Rvp 9749/2012), sp. zn. 20 Er 2362/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9747/2012), sp. zn. 20 Er 198/2011 a jeho uznesením z 28. mája 2012
(Rvp 9745/2012), sp. zn. 20 Er 282/2011 a jeho uznesením z 29. mája 2012
(Rvp 9744/2012), sp. zn. 20 Er 2363/2010 a jeho uznesením z 1. júna 2012
(Rvp 9739/2012), sp. zn. 20 Er 2361/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9738/2012), sp. zn. 20 Er 236/2010 a jeho uznesením z 1. júna 2012
(Rvp 9737/2012), sp. zn. 20 Er 1006/2009 a jeho uznesením z 29. mája 2012
(Rvp 9729/2012), sp. zn. 20 Er 1853/2009 a jeho uznesením z 30. mája 2012
(Rvp 9728/2012), sp. zn. 20 Er 2024/2009 a jeho uznesením z 30. mája 2012
(Rvp 9727/2012), sp. zn. 20 Er 2131/2009 a jeho uznesením z 30. mája 2012
(Rvp 9726/2012), sp. zn. 20 Er 1410/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9724/2012), sp. zn. 20 Er 2040/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9721/2012), sp. zn. 20 Er 886/2011 a jeho uznesením z 1. júna 2012
(Rvp 9719/2012), sp. zn. 20 Er 1211/2012 a jeho uznesením z 28. mája 2012
(Rvp 9718/2012), sp. zn. 20 Er 1212/2012 a jeho uznesením z 28. mája 2012
(Rvp 9717/2012), sp. zn. 26 Er 3844/2006 a jeho uznesením z 29. mája 2012
(Rvp 9735/2012), sp. zn. 30 Er 103/2009 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9723/2012), sp. zn. 30 Er 1855/2008 a jeho uznesením z 30. mája 2012

(Rvp 9732/2012), sp. zn. 30 Er 2283/2008 a jeho uznesením z 30. mája 2012
(Rvp 9731/2012), sp. zn. 34 Er 574/2008 a jeho uznesením z 30. mája 2012
(Rvp 9734/2012), sp. zn. 37 Er 66/2009 a jeho uznesením z 30. mája 2012
(Rvp 9730/2012), sp. zn. 37 Er 2279/2010 a jeho uznesením z 1. júna 2012
(Rvp 9754/2012), sp. zn. 37 Er 1612/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9752/2012), sp. zn. 37 Er 1411/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9751/2012), sp. zn. 40 Er 4869/2007 a jeho uznesením z 31. mája 2012
(Rvp 9755/2012), sp. zn. 40 Er 4163/2007 a jeho uznesením z 29. mája 2012
(Rvp 9733/2012) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 9716/2012, sp. zn. Rvp 9717/2012, sp. zn. Rvp 9718/2012, sp. zn. Rvp 9719/2012, sp. zn. Rvp 9720/2012, sp. zn. Rvp 9721/2012, sp. zn. Rvp 9722/2012, sp. zn. Rvp 9723/2012, sp. zn. Rvp 9724/2012, sp. zn. Rvp 9725/2012, sp. zn. Rvp 9726/2012, sp. zn. Rvp 9727/2012, sp. zn. Rvp 9728/2012, sp. zn. Rvp 9729/2012, sp. zn. Rvp 9730/2012, sp. zn. Rvp 9731/2012, sp. zn. Rvp 9732/2012, sp. zn. Rvp 9733/2012, sp. zn. Rvp 9734/2012, sp. zn. Rvp 9735/2012, sp. zn. Rvp 9736/2012, sp. zn. Rvp 9737/2012, sp. zn. Rvp 9738/2012, sp. zn. Rvp 9739/2012, sp. zn. Rvp 9740/2012, sp. zn. Rvp 9741/2012, sp. zn. Rvp 9742/2012, sp. zn. Rvp 9743/2012, sp. zn. Rvp 9744/2012, sp. zn. Rvp 9745/2012, sp. zn. Rvp 9746/2012, sp. zn. Rvp 9747/2012, sp. zn. Rvp 9748/2012, sp. zn. Rvp 9749/2012, sp. zn. Rvp 9750/2012, sp. zn. Rvp 9751/2012, sp. zn. Rvp 9752/2012, sp. zn. Rvp 9753/2012, sp. zn. Rvp 9754/2012 a sp. zn. Rvp 9755/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 396/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. júla 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 9716/2012, sp. zn. Rvp 9717/2012, sp. zn. Rvp 9718/2012, sp. zn. Rvp 9719/2012, sp. zn. Rvp 9720/2012, sp. zn. Rvp 9721/2012, sp. zn. Rvp 9722/2012, sp. zn. Rvp 9723/2012, sp. zn. Rvp 9724/2012, sp. zn. Rvp 9725/2012, sp. zn. Rvp 9726/2012, sp. zn. Rvp 9727/2012, sp. zn. Rvp 9728/2012, sp. zn. Rvp 9729/2012, sp. zn. Rvp 9730/2012, sp. zn. Rvp 9731/2012, sp. zn. Rvp 9732/2012, sp. zn. Rvp 9733/2012, sp. zn. Rvp 9734/2012, sp. zn. Rvp 9735/2012, sp. zn. Rvp 9736/2012, sp. zn. Rvp 9737/2012, sp. zn. Rvp 9738/2012, sp. zn. Rvp 9739/2012, sp. zn. Rvp 9740/2012, sp. zn. Rvp 9741/2012, sp. zn. Rvp 9742/2012, sp. zn. Rvp 9743/2012, sp. zn. Rvp 9744/2012, sp. zn. Rvp 9745/2012, sp. zn. Rvp 9746/2012, sp. zn. Rvp 9747/2012, sp. zn. Rvp 9748/2012, sp. zn. Rvp 9749/2012, sp. zn. Rvp 9750/2012, sp. zn. Rvp 9751/2012, sp. zn. Rvp 9752/2012, sp. zn. Rvp 9753/2012, sp. zn. Rvp 9754/2012 a sp. zn. 9755/2012, ktorými namieta porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 2457/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9748/2012), sp. zn. 17 Er 1410/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9720/2012), sp. zn. 17 Er 389/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9722/2012), sp. zn. 17 Er 216/2007 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9725/2012), sp. zn. 17 Er 1414/2010 a jeho uznesením z 1. júna 2012 (Rvp 9736/2012),

sp. zn. 17 Er 2458/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9740/2012),
sp. zn. 17 Er 1413/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9741/2012),
sp. zn. 17 Er 1411/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9742/2012),
sp. zn. 17 Er 844/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9743/2012),
sp. zn. 17 Er 2380/2009 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9746/2012),
sp. zn. 17 Er 2133/2009 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9750/2012),
sp. zn. 20 Er 1411/2010 a jeho uznesením z 25. mája 2012 (Rvp 9716/2012),
sp. zn. 20 Er 2459/2010 a jeho uznesením z 29. mája 2012 (Rvp 9753/2012),
sp. zn. 20 Er 2379/2009 a jeho uznesením z 30. mája 2012 (Rvp 9749/2012),
sp. zn. 20 Er 2362/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9747/2012),
sp. zn. 20 Er 198/2011 a jeho uznesením z 28. mája 2012 (Rvp 9745/2012),
sp. zn. 20 Er 282/2011 a jeho uznesením z 29. mája 2012 (Rvp 9744/2012),
sp. zn. 20 Er 2363/2010 a jeho uznesením z 1. júna 2012 (Rvp 9739/2012),
sp. zn. 20 Er 2361/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9738/2012),
sp. zn. 20 Er 236/2010 a jeho uznesením z 1. júna 2012 (Rvp 9737/2012),
sp. zn. 20 Er 1006/2009 a jeho uznesením z 29. mája 2012 (Rvp 9729/2012),
sp. zn. 20 Er 1853/2009 a jeho uznesením z 30. mája 2012 (Rvp 9728/2012),
sp. zn. 20 Er 2024/2009 a jeho uznesením z 30. mája 2012 (Rvp 9727/2012),
sp. zn. 20 Er 2131/2009 a jeho uznesením z 30. mája 2012 (Rvp 9726/2012),
sp. zn. 20 Er 1410/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9724/2012),
sp. zn. 20 Er 2040/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9721/2012),
sp. zn. 20 Er 886/2011 a jeho uznesením z 1. júna 2012 (Rvp 9719/2012),
sp. zn. 20 Er 1211/2012 a jeho uznesením z 28. mája 2012 (Rvp 9718/2012),
sp. zn. 20 Er 1212/2012 a jeho uznesením z 28. mája 2012 (Rvp 9717/2012),
sp. zn. 26 Er 3844/2006 a jeho uznesením z 29. mája 2012 (Rvp 9735/2012),
sp. zn. 30 Er 103/2009 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9723/2012),
sp. zn. 30 Er 1855/2008 a jeho uznesením z 30. mája 2012 (Rvp 9732/2012),
sp. zn. 30 Er 2283/2008 a jeho uznesením z 30. mája 2012 (Rvp 9731/2012),
sp. zn. 34 Er 574/2008 a jeho uznesením z 30. mája 2012 (Rvp 9734/2012),
sp. zn. 37 Er 66/2009 a jeho uznesením z 30. mája 2012 (Rvp 9730/2012),
sp. zn. 37 Er 2279/2010 a jeho uznesením z 1. júna 2012 (Rvp 9754/2012),

sp. zn. 37 Er 1612/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9752/2012),
sp. zn. 37 Er 1411/2010 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9751/2012),
sp. zn. 40 Er 4869/2007 a jeho uznesením z 31. mája 2012 (Rvp 9755/2012),
sp. zn. 40 Er 4163/2007 a jeho uznesením z 29. mája 2012 (Rvp 9733/2012); ďalej
spolu „namietaný postup“ a „napadnuté uznesenia“.

Napadnutými uzneseniami okresný súd v označených konaniach vylúčil
súdneho exekútora JUDr. R. K. z vykonávania exekúcie z dôvodu, že bol
zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného),
čo podľa názoru okresného súdu zakladá dôvod na jeho vylúčenie, pretože existujú
pochybnosti o jeho nestrannosti z objektívneho hľadiska, reflektujúc a rešpektujúc tak
názor ústavného súdu uvedený v náleze sp. zn. III. ÚS 322/2010 z 13. apríla 2011.

Sťažovateľka v sťažnostiach tvrdí, že okresný súd napadnutými uzneseniami
a ich predchádzajúcim postupom v označených konaniach „*ex offio rozhodol*
o vylúčení sťažovateľa z vykonávania exekúcie. Práve označené uznesenie a postup
všeobecného súdu, ktorý viedol k jeho vydaniu, sťažovateľ napáda z hľadiska
porušenia jeho základných, nižšie definovaných, práv...“.

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd svojím postupom v označených konaniach
a napadnutými uzneseniami okresného súdu porušil jej práva, konkrétne:

«A. právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
(ďalej aj „Ústava SR“);

B. právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho
dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“);

C. právo vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy;

D. právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1
k Dohovoru;

E. všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy;

F. zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Dohovoru...»

V ďalšej časti sťažností sťažovateľka zdôvodňuje, v čom podľa nej spočíva porušenie jej v sťažnosti uvedených práv tvrdiac, že postup okresného súdu v označených konaniach a jeho napadnutými uzneseniami „*nelegitímne a nelegálne limitovali práva sťažovateľa, najmä jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru a to v takej miere, že je to v právnom štáte neprípustné. Je tomu tak preto, že všeobecný súd:*

a) bez toho aby upovedomil sťažovateľa o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III. ÚS 322/2010-37;

b) bez toho aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti sťažovateľa vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;

c) bez toho aby existovala námietka zaujatosti alebo akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe sťažovateľa v exekúcii;

d) bez toho aby existovali oprávnené obavy povinného o legálny priebeh exekúcie;

e) bez toho aby umožnil sťažovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III. ÚS 322/2010; rozhodol s konečnou platnosťou (podľa ust. § 30 ods. 10 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu všeobecného súdu o námietke zaujatosti exekútora nemožno podať opravný prostriedok) o právnom postavení sťažovateľa, pričom toto rozhodnutie vyvolalo právne účinky do budúcnosti a definitívne zbavilo sťažovateľa možnosti vykonávať teraz i v budúcnosti exekúciu vedenú pre vymoženie pohľadávky výkonom exekučnej činnosti realizovanej súdnym exekútorom – JUDr. R. K. “.

Osobitne sťažovateľka upozorňuje na skutočnosť, že «*V danom prípade okresný súd bez toho, aby akokoľvek vypočul sťažovateľa ako účastníka konania a umožnil mu rovnocenne vznášať argument proti argumentom povinného a sudcu, de facto ale aj de iure rozhodol o definitívnom vylúčení súdneho exekútora z vykonávania*

exekúcie vedenej pre pohľadávky spoločnosti P., s. r. o... Sťažovateľ namieta, že nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie súdu o jeho právnom postavení. Sťažovateľ nemal možnosť ovplyvniť prípravu obsahu rozhodnutia všeobecného súdu, pritom však dané rozhodnutie výrazným spôsobom ovplyvnilo jeho právne postavenie. Postup, ktorý zvolil všeobecný súd, navyše dával povinnému dodatočnú príležitosť, aby bez existencie akýchkoľvek obáv z reakcie sťažovateľa, došlo k mareniu exekúcie a to aj vylúčením sťažovateľa z jej výkonu. Sťažovateľ však bol voči povinnému v pozícii veriteľ a nútene vymáhal voči nemu svoju pohľadávku. Preto možno bez pochyb predpokladať, že povinný prechovával voči sťažovateľovi averziu a pocity antipatie. Práve v takomto postavení bolo nanajvýš nutné pre objektívne posúdenie veci vypočúť sťažovateľa a umožniť mu tak prejaviť svoj názor na vec. Súdne konanie neprebiehalo v duchu práva na spravodlivý súdny proces a osobitne z dodržaním zásady „rovnosti zbraní“ .».

V závere svojich sťažností sťažovateľka uvádza, že vzhľadom na to, že zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) nepripúšťa, aby podala proti napadnutým uzneseniam okresného súdu „odvolanie alebo iný účinný opravný prostriedok, je splnená formálna podmienka upravená ust. § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z.“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol, že jej v petitoch sťažností označené práva, resp. označené články ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, boli napadnutými uzneseniami a postupom predchádzajúcim ich vydaniu porušené, a v nadväznosti na to navrhuje, aby boli napadnuté uznesenia zrušené. Sťažovateľka sa napokon domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že v súlade s poučením v napadnutých uzneseniach o možnosti podať proti nim opravný prostriedok sťažovateľka podala proti napadnutým uzneseniam v dňoch od 28. júna 2012 až 3. júla 2012 odvolania, o ktorých v čase predbežného prerokovania sťažností nebolo podľa zistenia ústavného súdu rozhodnuté.

Sťažovateľka namieta porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v označených konaniach a napadnutými uzneseniami.

Ústavný súd tiež zistil, že všetky napadnuté uznesenia boli vydané vyšším súdnym úradníkom.

Podľa čl. 142 ods. 2 poslednej vety ústavy proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Ústavný súd už v tejto súvislosti konštatoval, že „Vyšší súdny úradník je podľa § 2 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov štátnym zamestnancom. Proti každému rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka vydanému v súdnom konaní je v zmysle čl. 142 ods. 2 poslednej vety ústavy vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje sudca, a to aj vtedy, ak osobitný zákon odvolanie alebo iný opravný prostriedok nepripúšťa.“ (IV. ÚS 200/07).

Právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu pred porušením základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a základných slobôd nerozhoduje iný súd.

Zásada subsidiarity zahŕňa okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Všeobecné súdnictvo zabezpečuje fyzickým osobám a právnickým osobám presadzovanie svojich práv, zaväzuje sa poskytnúť im účinnú ochranu pred neoprávnenými štátnymi zásahmi, pritom má prednostne chrániť a presadzovať individuálne základné práva a slobody. Príslušné procesné poriadky sú zárukou účinnosti tejto právnej ochrany aj zárukou ochrany zákonného prístupu k uplatňovaniu základných práv a slobôd (I. ÚS 61/06).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľom namietané porušenie niektorého z jeho ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

garantovaných práv alebo slobôd nezakladá bez ďalšieho aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07).

Judikatúra ústavného súdu zdôrazňuje, že zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám alebo právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, I. ÚS 214/09).

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc ústavného súdu pred ich vyčerpaním, resp. rozhodnutím o nich vylúčená (IV. ÚS 10/02).

Podľa § 374 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakatel', môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakateľa, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202 OSP), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

S poukazom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka mala v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na ochranu svojich práv, ktoré mali byť napadnutými uzneseniami okresného súdu a postupom predchádzajúcim ich vydaniu podľa jej názoru porušené, pričom tento opravný prostriedok v označených konaniach v zákonnej lehote využila. Oprávnenie sudcu rozhodnúť o namietanom postupe a napadnutých uzneseniach okresného súdu vylučuje v tejto veci právomoc ústavného súdu, ktorý by ju mohol uplatniť iba vtedy, ak by už sťažovateľka nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Keďže v označených konaniach je namietaný postup okresného súdu, ako aj jeho napadnuté uznesenia, ktoré boli podaním odvolaní sťažovateľky ex lege zrušené a vo veci bude rozhodovať sudca okresného súdu, neprichádza do úvahy, aby sa ústavný súd zaoberal námietkami smerujúcimi proti postupu a napadnutým uzneseniam okresného súdu, a preto treba sťažnosti pred konečným rozhodnutím sudcu považovať za predčasné.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a tiež zo záverov a právneho hodnotenia skutkových

okolností daných prípadov ústavný súd sťažnosti sťažovateľky už pri ich predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nad rámec už uvedených dôvodov ústavný súd dodáva, že predložené sťažnosti mohol ústavný súd odmietnuť aj z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti, pretože podaním odvolaní sa napadnuté uznesenia okresného súdu ex lege zrušili, a teda sťažovateľka napádala právne neexistujúce rozhodnutie súdu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2012